

Islak Kanatlar Meydanı

— marcel · 31 Aralık 2011

Islak kanatlar meydanında bir heykel
elinde yağmalanmış son bir gül
Yüreğinin çekirdeğinde sımsıcak bir düş tabakası
Yanardağlarından som kelebekler fıskırıyor

Bir heykel çabukluğuyla yontuluyor denizlerim
geriye yanılığlar birikintisi kalıyor sadece

Heykel izleri sendeliyor hayal çizgilerimde
Kayıp kilitler zamanı / karanfiller mağarası
Her harami bir ulak, ellerinde mızrak gibi kalemler
Parola değişmiyor : açıl susam açıl

Bir kırbacın öfkesi, simsiyah soluklu
Mermerin tarihi olmuş cellat çiçekleri
Kucak dolusu maviliklerin ilk ihtilali belki de
Ve üflenen bir imbat koşarak esiyor
Kırpikleri günbatımı külleri makamı

Gülü küslüğünden bilirdik
Damla damla toprağına kapandığı zamanlardan
Işıkları paramparça, gölgeleri zifiri yorgun
yaprakları kentimin bozkır zamanı
kimi vardı ki sadık heykelinden başka

Hayal vardiyasında dokurken nöbetini
Nasır tutmuş sırlar uçurumlara kusuyor sadece
Sokaklar dolusu yalnız kalmış sancılar
Ölümler vicdansızca çiğnenmiş yeraltı meydanlarında

Sadece yaralı yıldızlar tanıktır
Tomurcuklanırken heykelin dudakları
Uyuya kalmışım kuş tüyü bir bankın üstünde
Islak kanatlar meydanında bir şehir
İçimde haritamın yırtıldığı bir zaman

Oktay Coşar